

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileæ, [1619]

Demonactis vita

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1433](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1433)

[propē σφοδρῶς.] protendere membra cum escitatione. τὴν ἀσπίδα.] curiose agere. σὺν ἰσχύϊ.] virginitas rapere, & infertum esse, unde Scyllæ nomen videtur factum σὺν προγῆναι.] id est, petulantia & lascivia. Quod fingitur.] Parane-
 sis de recta dicendi ratione. ἔργων πῶς.] H. J. H. ius memini ἔ-
 μπεδακίμης cuiusdam. αὐτῆς paramiam esse quæ τὸ μῦθος signi-
 ficatur. πρὸς οἴκῳ.] id est, quomodo putas. ἢ γὰρ διῶκα, ἢ γέ-
 μῳ, & c.] id est, sub terram ire optabam, quando audiebam
 recitantem. γράμιον.] id est, cum. αὐτῶν.] servulas.
 πῆλτο.] volavit. ἀπὸ τῶν πόλεων.] Obviā veniens. ἢ ἡρόδῳ τῆς.]
 Sedens. Qui verbis obscurioribus & minus vilitatis.] ἢ
 γλαβῆν, ut etiam Quintilianus lib. 1. cap. 14.

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ

DEMONACTIS

Bis.

Vita.

Vincentio Obsopœo interprete.

ARGUMENTVM.

O Ratio demonstratiui generis est, quæ historice ac didascalice tamen dictioni propior, quàm enoniasice. Describit autem genus, vitam, studia, eruditionem & professionem Demonactis philosophi, quæque idem & privatim & publice fecerit, & ab alijs passus fuerit. Præterea & apomnemonemata seu dicta illius memotabilia, aut aliàs argutè ac falsè responsa, in quibus recitandis potissimam orationis partem consumit. Postremo etiam quæ circa mortem & sepulturam illius acta, quibusque officijs & honoribus illum Athenienses & reliqui Græci profecuti sint. Exordio attentos potissimum facit, laudando suam ætatem, quod ea quoque viros memoria ac laude dignos, & vereribus illis Herculi & Socrati simillimos procreavit: cuiusmodi sint Demonax hic, & Beotius ille Softratus, de quo alibi ipse fecerit mentionem.

Epsila.

Μετὰ ἄρα
μὲν ὁ ἱαθ' ἱε-
μας βίῃ, τὸ
παντάσῃ

ἀμοιβῇ ἰσοδοῦν δρᾶνῶν λό-
γῳ καὶ μνήμῃς ἀξίων, ἀπὸ
καὶ σώματι ἀριτῶν ὑπερ-
φυσῶν, καὶ γνώμῃ ἀκρας φι-
λοσόφου ἐκφάνειν. λίγῳ δ'
ἔστι τὴν Βοιωτικῶν Σόστρα-
τον ἀναφέρειν, ὃν Ἡρακλῆα
οἱ Ἑκλυσιπύκωνες, καὶ ῥου-
τοῦ ἄνδρος, καὶ μάστιγα ἄς Δη-
μόνακτα τὸν φιλόσοφον,
ἔστι καὶ εἶδον αὐτὸς, καὶ ἰδὼν
ἰδαύμασα. πατέρῳ δ' ἔστι
Δημόνακτι καὶ ἐπὶ μίκτι-
σον σωζυγόμενον. περὶ μὲν
ἔστι Σωστράτου, ἰν' ἄλλῳ βι-
βλίῳ γυγραπῆναι μοι, καὶ
ἀδελφῶτα, μίγξιός τε αὐ-
τῷ, καὶ ἰσχυρῶν ὑπεροβῆν, καὶ
ἢ ὑπὸ αὐτῶν ἔστι Περνασσ-
σῶν δίατα, καὶ ἢ ἱππικῶν ἰδ-
νῶν, καὶ προφαῖ ὄρασι, καὶ ἔργα
οὐκ ἀπερὸ τοῦ ὀνόματι.

καὶ
animi magnitudine, & excellenti fortitudine. Insuper
que eius fuerit in monte Parnasso sub ipso dio viuendi rati-
o, quod stratum laboriosum, que alimenta in montibus con-
quisita, que opera à nominis celebritate non abhorrentia.

Ad

Quidem cons-
sentaneum e-
rat & nostram
etatem non in

totum expertem fore vi-
rorum laude & memoria
dignerum, sed ijs quoque
qui & eximijis corporis vir-
tutibus, & mente sapien-
tiæ studio excultissima præ-
celluerunt, florere. Dis-
co autem cum in ^a Bæos-
ticum Sofstratum ista refer-
rens, quem Græci ^b Hæcun-
lem vocare soliti sunt, & esse
existimabant: tum maxi-
mè in Demonactem philo-
sophum: quos ego & ipse
vidi, & visos magna admin-
ratione suspexi. Cum alie-
ro quoque, nempe Demo-
nacte, aliquandiu coniuu-
sam conuersationem ha-
bui. Sedenim vitam Sofstrati
in alio quopiam libello dili-
genter perscriptam execu-
tus sum, declarata eius &

ἢ ὅτι ἢ νῦν ἀς ἀρῶν ἐπαξῶν,
 ἢ ὁλοποιῶν τὰ ἀβάτα, ἢ γι-
 γνησῶν τὰ ἀδύνατα. ὡς δὲ
 Δημόκριτος ἢ δὲ δὲ δὲ δὲ
 γὰρ ἀμφοῖν ἐννοῶ, ὡς ἐκείνός
 τὸ δὲ μὴ μὴς ἐν τοῖς ἀείσοις
 τὸ γὰρ κατ' ἐμὲ, καὶ οἱ ἄλλοι
 τὰ τοῖς τῶν νῦν, καὶ πῶς ἐπι-
 νοθεῖαν ὁρῶντων, ἐχρῆν μὴ
 πῶς τὰ ἀρχαῖα μὴ τῶν
 πρῶτα ματῶν σφᾶς αὐτὸς
 εἶναι μὴ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἡμε-
 ρῶν βίαν ἁπλοῦς προτιθέσθαι,
 καὶ ἡλικίᾳ ἐκείνῳ, ἀείσω ὅτι
 οὐδὲν ἐν φιλοσοφίᾳ ἡρόμε-
 νοι. καὶ δὲ τὸ μὴ ἢ ΚΑ
 πρὸς, ὃ τῶν ἀφανῶν, ὅτι εἰς
 ἀξίωμα πολιτικῶν, ἢ κτήσιον,
 ἢ μὴ ἀπὸ καὶ πῶς τῶν τοῦ
 τῶν ἡρώων ἡρόμε. καὶ
 ἀξίως ἐκείνῳ τῶν κατὰ
 σῶν, πῶς ἐπινοθεῖαν ἡρόμε-
 σῶν, ἐκ Ἀγαθοδούλου, μὴ Δί',
 ὅτι Δημητρίῳ πῶς αὐτῶν, ὅτι

Επι-

Ad hæc quanta in tollen-
 dis è medio latronibus peris-
 cula exhauserit, tum quanta
 per inuia faciendis iumeri-
 bus, aut per tractatu difficili-
 lia præbendo transiui, per-
 tulerit. Jam verò æquum mi-
 hi videtur de Demonacte
 nonnihil in lucem edere, dua-
 rum rerum gratia: ut & il-
 lius memores sint viri nos-
 stre ætatis præstantissimi,
 & iuvenes quique generosif-
 simi, animum ad philosophiã
 applicantes, non necesse ha-
 beant ad vetera tantum ex-
 empla semetipsos compone-
 re, sed ex nostra quoque vita
 habeant, quem sibi pro vi-
 uendi regula imitandum pro-
 ponant, facti illius æmuli,
 quem ego omnium optimum
 ex philosophis esse cognoui.

Erat itaq; Demonax genes-
 re Cyprius, non ex obscuris
 ortus parenibus, quãtum ad

dignitatem & possessionem civilem atinebat: caterùm his
 omnibus ille longè erat excelior atq; superior: & cum rebus
 pulcherrimis atque præstantissimis se ipse dignum iudicasset,
 ad philosophiæ studiũ semet cõsulit, non per Iouem ad Aga-
 thobulo tantum & Demetrio, qui ante illum fuerant, neq; ab

NN

Epicteio

Επιήϊτος επιφράντων, ἀλ-
 λὰ πᾶσι μὲν σαυροῦτο ἴσους,
 καὶ ἐτι Τιμοκράτη τῷ Ηρα-
 κλείῳ, ὅφ' ἀνδρὶ φωνῶν καὶ
 ἢ γνάμω μάλιστα λιχοσμη-
 μένω. ἀπ' οὗ ἦρ' Δημόναξ,
 ἐχ' ἄπο τῶν Ἰνδῶν, ὡς ἔφλω,
 παρακλήθας, ἀπ' οἰκείας
 πρὸς τὰ λελάδ' ὄρμης, καὶ ἰμ-
 φλιτε πρὸς φιλοσοφίαν ἔρωτος,
 ἐν πᾶσι τῶν ἐνδὸς λιχοσμη-
 μένω, ἡσπείδ' ἢ τῶν ἀν-
 θραπέων ἀγαθῶν ἀπάντων
 ὁλορθεῖ πρᾶδοῦς ἑαυτῶν ἐ-
 πωθεῖα καὶ παρήρησια, δις
 τειλοῦν αὐτὸς τὴν ὀρθῶν καὶ
 ὀρθῶν, ἢ ἀνεπιλήπτο βίω χεῖ-
 ρῶ, καὶ τοῖς ὀρθῶν καὶ ἀνοῦς
 οἱ πρᾶσταμα πρὶ χροῦν, τὴν
 ἑαυτ' γνάμω, καὶ τὴν ἐν τῷ
 φιλοσοφῶν ἀλήθειαν. ἢ μὲν
 ἀντιπλοῖς γινώσκει, τὸ ἦ νόσον,
 πρὸς ταῦτα ἡξίω, ἀλλὰ καὶ
 ποιητῶν σαυροῦτο ἢ ἡξίω-
 το, καὶ τῶν πρᾶστον ἐμίμη-
 το, καὶ ἡξίω ἡσπείδ'. καὶ
 τὰς ἐν φιλοσοφίᾳ πρᾶστον,

ex
 sophia studia accessit, sed poetarum lectionib. enutrius,
 multos tenebat memoria, dicendiq. artes non mediocri studio
 exercebat. Ea verò quæ in philosophia tractari solent, haud
 modicè,

Epicletō excitatus, sed cum
 illis conuersabatur, præci-
 pue verò cum Timocrate
 Heracleote, viro cumprimis
 sapiente, neq. non eloquen-
 tia & industria plurimùm
 ornato. At Demonax nequas
 quam ab aliquo illorum, ut
 dixi, persuasus, sed peculiari
 quo rapiebatur ad res præ-
 claras impetu & insito quo-
 dam ad philosophiam amo-
 re, statim à puero permotus,
 omnia humana bona in vni-
 uersum contempfit. Ac se cū
 totum libertati tradidisset,
 dicendiq. fiducia, in ea con-
 stanter perstitit, cum & ipse
 rectam ac sanam & inculpa-
 tam vitam viueret, ac viden-
 tibus & audientibus suam in-
 plius mentem exemplum exa-
 hiberet, veritatemq. quam in
 philosophando perpetuam
 obtinebat. Cæterùm nequas
 quam illois, quod aiunt,
 pedibus, hoc est, à dicendi
 facultate alienus, ad philo-

ἐκ τῶν ὀλίγων, ὅθεν κατὰ πλὴν
 παρομοίαν, ἀπὸ τῶν ἁκτινῶν
 τοῦ ἀψάφου, ἠπίστω. καὶ
 τὸ σῶμα δὲ ἐνεχθῆναι, καὶ
 πῶς ἐβίβειαν διηκτιπύουτο.
 καὶ τὸ ὄλον, ἐμικαλῆσαι αὐτῶν
 μηδὲν ὅτι προσδία εἶναι
 ὡς ἐπὶ τῆ ἐμαθῆν ἐκ τῆ ἰαν.
 τῶν ἁκτινῶν, ἐκ τῶν ἀπὸ τῆ
 βίου, πολεῖν τῶν αὐτῶν λόγον
 τοῖς ἀείσοις τῶν ἐκ τῶν κα
 ταλιπῶν. φιλοσοφίαν δὲ ἔ
 σθ' ἔχ' ἢ ἀπτεμύου, ὅ
 ἀνὰ νομὰ ἐς τὸ καταμι
 ζας, οὐδ' ἀπὸ τῆ ἐξέφαντι
 αὐτῶν ἔχασθ' ἰσθα δὲ τῶ
 Σακράτη μάλλον φησὶ ὡδαί,
 ἢ καὶ τῶ ὄχηματι, καὶ τῆ
 βίε φασόν, τὸν Σινανία ζυ
 νοῦ ἔλοξεν, ἢ ἀπὸ τῶν ἁκτινῶν
 τὰ ἐς πλὴν εἰκαταπ, ὡς θαυ
 μάσοιτο καὶ ἀπὸ τῶν ἁκτινῶν
 τῶν ἁκτινῶν, ἢ ὅμο
 διαιτ' ἀπασί, καὶ τῆ
 ἐν, καὶ οὐδ' ἐπὶ ὀλίγον τῶν
 καὶ
 μιλιαν videretur. Non tamen ambitiosè adulterabat ea
 que ad vicium pertinebat admirationis popularis eme
 rende gratia, vique ἢ quibus eum conuersaretur, in eum
 coniectos haberent, oculos: verùm communi eum alijs viuendi
 ratione utebatur, ne tantillum quidem philosophico fa

modicè, neq; ut est in pro
 uerbio; summo tantùm di
 gito attingerat, sed exactè
 comperta habebat. Corpus
 præterea exercuerat, & ad
 tolerantiam varijs labori
 bus assuescerat. Breuiter,
 in hoc summo studio & cu
 ra elaborauit, ne alicuius
 alterius egens esset. Quare
 postquam sensit se quoq; ipse
 sibi ampliùs non sufficere,
 voluntaria morte è vita dis
 cecit, multo super hoc ia
 pso Græcorum, optimati
 bus sermone relicto. Phi
 losophiæ verò haudquaquã
 vnã tantùm speciem ab
 alijs seiunctam colebat, sed
 multis in idem commixtis,
 non admodum apertè fere
 bat qua potissimùm illarum
 oblectaretur. Apparebat
 quidem Socrati se magis ad
 dixisse, tamen si habitu & vi
 tæ frugalitate Diogenem æ
 stu in

καὶ οὐκ ὀνειδίω, καὶ ξυνοπι-
 λιτῶν, καὶ πῶ μὲν τῷ Σα-
 κράτι ἀρῶν ἄρ' ὀπρὸς ἰμ-
 νῶ, καὶ εἰ δ' Ἀλκίης μί-
 σὰς ἀφραίων τὰς σωου-
 σίας, ὡς τὸς προεμνήσθη-
 τας ἀπὸ φραίων, μίτη καὶ ἀφρονή-
 οὐτας, ὡς ἀφρονοῦς, μίτη τὸ
 σκυθροπὸν τῶν ἰπτιμισσῶν
 ἀφρονοῦντας, παντοῖους δ'
 ἴπ' ὀφρονοῦς ἠγορευοῦς,
 καὶ ἡσομιώτερος πρῶτον,
 καὶ φαιδρῶν, καὶ πῶς τὸ
 μέγαν ὀνειδίω. ὅθ' ἴππο-
 τε γοῦ ὀφρὸν ἡκραῶς, ἢ ὕ-
 πεισθητῶν μὲν ἢ ἀγανα-
 τῶν ὅθ' ἀπτιμῶν τῶν ἄλοι.
 ἀπὰ τῶν μὲν ἀμβημισσῶν
 καὶ ἄλλοι, ὡς δ' ἀμβημισσῶν
 οἰ σωζίνωσιν, καὶ τὸ πρῶ-
 δαγμα πρῶ τῶν ἰατρῶν ἢ
 ξίλαμβημισσῶν, τὰ μὲν νοση-
 ματα ἰαμῶν, ὀφρὸν δ' πῶς
 τὸς νοσητῶν ὀφρονοῦν.
 ἢ ἄλλο ἢ, ἀνθρώπων μὲν ἀνα-
 τὸ

stu infectus & cum alijs iun-
 ctam consuetudinem exer-
 cebat, & communibus Reip.
 legibus non grauatim pare-
 bat. Porro e Socraticam
 ironiam nulla ex parte ac-
 cedebat: gratia verò Attica
 plenas semper disputationes
 sermonibus haud obsuris
 in medium afferbat, ita ut
 eius discipuli abeuntes neq;
 contemnerent eum tanquam
 parum generosum, neq; eius
 inhumanam in obiurgando
 feruitatem atq; acerbantem
 fugientes pertimescerent, sed
 omnimodi orationis ama-
 bili læticia reddebantur, ac
 subinde multò modestiores,
 de futuris præcipiendis opti-
 mam spem concipiebant a-
 nimo. Itaque nunquam visus
 est vociferari, aut mira per-
 uicacitate contendere, aut
 indignari: & si aliquis illi
 esset increpandus, f ipsa
 quidem peccata reprehē-
 debat, ceterum peccantibus benignè ignoscebat, exem-
 plum illud à medicis petiitum usurpans, qui morbos ad-
 hibitis pharmacis propulsare solent, iracundia verò erga
 ægrotantes ptuntur minime. & Existimabat enim hominis esse
 peccare:

τὸ ἀρβύτατον· θιοῦ δὲ, ἢ
 ἀνδρὸς ἰσοθίου, τὰ πλεονεξί-
 τα ἱπποβοιοῦ. τοιοῦτο δὲ
 βίω γένηται, ἕς ἑαυτὸν
 ἴψ' οὐδένα ἰδέσθαι, φίλοις
 δὲ σωεῖται τὰ ἀνότα. καὶ
 τοῦ ἴψ' ἐπιτηδεῖν δοκονού-
 τας αὐτῶν ἐπιμίμησεν,
 ἕς ἰπ' ὀλιγοχρονίους τοῖς δο-
 κούσιον ἀγαθοῖς ἱπποβοι-
 νοῦς. τοῦ δὲ ἢ σπρίαν ὀ-
 δουροφύτους, ἢ πυλὸν ἀσχε-
 ράουτοιας, ἢ γῆρας ἢ νόσον ἀ-
 τιωμύτος, σὺ γέλωτι παρη-
 μυθεῖτο, ἐχ' ὀρῶντας, ὅτι με-
 τὰ μικρὸν αὐτοῖς πάσεται
 ἢ τὰ ἀνιῶντα, λίθυ δὲ
 τὶς ἀγαθῶν καὶ κακῶν, καὶ
 ἰσοθεία μακρὰ πωλυτας
 ἐν ὀλίγῳ κατὰνύψεται. ἔμ-
 λε δὲ αὐτῷ, καὶ ἀδελφὸς σ-
 σιδούτος ἀγαθῶν, καὶ
 γυναιξὶ πρὸς τοῦς γυναιμ-
 νότας ἐρῶντα πρῶτανόαν.

καὶ

rum verò ac malorum obliuio vnà cùm longa libertate om-
 nes esset in exiguo temporis spacio complexura. Ad hæc
 cura illi erat, fratres quoque inter se dissidentes atque discor-
 des, ad pristinam concordiam reducere, ac mulieribus cum
 maritis reconciliatis illorum animis pacem componere.

καὶ πρὸς ἄλλοις παραπομι-
 ποῖς ἐμιμνήσκων διενέχθη, καὶ τὸς
 πολλοὺς αὐτῶν ἰπασσιν ἴππε-
 ρα ἢ παρὰ τὴν ἰατρικὴν τὰ μετρίως τοῖς
 τοῖς αὐτῶν πρόποσις φιλολογίας
 αὐτῶν, πρὸς ἑκάστην ἑμὴν καὶ
 φασκός. μόνον αὐτῶν λῦσι φέ-
 λος νόσος ἢ θάνατος. ὡς ἄν καὶ
 τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις
 ἀγαθῶν. τὴν φιλίαν ἢ ἡμι-
 νομ. καὶ ἴσθ' ἔλε φιλίαν ἢ τὴν
 ἀπασιν, καὶ αἰετῶν ὅσα τινὰ ἐπι-
 οινῶν ἐνόμισεν, ἀνθρώπων
 γὰρ ὄντων, πολλοὶ ἢ ἐκαστοὶ ἴα-
 ρε, σωθῶν ἰστίοις αὐτῶν μόνοις
 ἐξιστάμεθα, ὁπόσοι ἄν ἰδὸς
 κοῦν αὐτῶν ἴππερ τὴν ἑσπαι-
 πέτας ἐπιπέλα σφμαρτάνειν. καὶ
 τὰ πάντα μετὰ Χαρίτων,
 καὶ Ἀφροδίτης αὐτῶν ἐπραττέ-
 τε, καὶ ἔλεγε, ὡς ἀὰ τὸ ἡμι-
 ἀδρ' ἐκείνο. τὴν ἠδὲ τὸς χα-
 ρισίον αὐτῶν ἠικαθῆναι. τοῖς
 γὰρ οὐδὲν ἢ Ἀδελφῶν ὄντων, ὅμοι-
 πας ἀπῆμος, καὶ οἱ ἐν τῶν, ἴππερ
 φωνῶν

debantur propter spem exhibitū obsequij delinquerre. Et
 hæc omnia cum tanta gratia, eaque verborum venere fa-
 ciebat dicebaturque, ut semper iuxta Comicum, suadela-
 labijs suis insedisse credibile sit. Itaque & Atheniensium
 uniuersus populus, & ἢ qui in dignitatibus erant constituti, sum-

φησὶ ἰθαύμαστον αὐτόν, καὶ
 διςτίλωμα, ὡς τινα τ' ἑρμ-
 τόνομα προσεβλήποντες. καὶ τοῖς
 ἐν ἀρχῇ πείθεσθαι τοῖς πολλοῖς
 αὐτόν, καὶ μῖσθ' ἔμα-
 ον τοῦ παρὰ τοῖς πλάθεισι
 ἐκνήθε, ἐπὶ τῆ παρρησίᾳ
 καὶ ἐλευθερίᾳ. καὶ τινὸς ἐπ'
 αὐτὸν ἀνέστη Ἄνυσι, καὶ
 Μελίσι, τὰ αὐτὰ κατηγοροῦ-
 ροῦντος, ἀπὸ ἑκείνων τοί-
 τε, ὅτι οὔτε θάνατον ὄφθη πᾶ-
 ωσι, οὔτε ἰμύθη μόνον
 ἀπάντων τῶς Ἑλλασινίας.
 πρὸς ἀπὸ ἀνδρείας μάλα ε-
 φανασάμενος, καὶ καθά-
 ρη ἰμώτιον ἀναπαθῶν, καὶ
 παρὰ θάνατον εἰς τὴν ἐκκλησίαν
 τὰ μὲν ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ προ-
 χύττορον ἢ καθὰ τὴν ἐουλοῦ
 προάρεσιν, ἀπειλοῦνθε. πρὸς
 δὲ τὸ μὴ θευκένου πάποπι
 τῆ Ἀθλιῶ, μὴ θουμάσητε, ἔφη,
 ὃ ἀνθρώπων Ἀθλιῶται, εἰ μὴ πρό-
 ττορον αὐτῆ ἔθουθε οὐδὲ τὸ
 ἀέδου

ti, summa cum reuerentia
 illum admirabantur, eaque
 in sententia permanserunt,
 ut unum ex optimatibus su-
 spicientes. Caterum cum in
 Reip. procuracionib. obeuna-
 dis versaretur, multorum
 prauis & nefarijs conatibus
 restitit: vnde odium & in-
 uidiā non mediocrem mul-
 titudinis sibi conflauit, eum
 propter dicendi interritam
 fiduciam, & mouendi liber-
 tatem. Vnde factum est ut
 nonnulli quoque aduersus il-
 lum insurgerent Anyti &
 Meliti, ea ipsa in Demona-
 ste accusantes, quæ prius per
 illos in accusando Socrate
 in crimen vocata fuerant,
 nempe quod nunquam visus
 sit sacrificans, quodq; solus
 omnium nunquam sit Eleu-
 sinijs imitatus. Ad quæ ma-
 gno animo, & corona re-
 dimitus, & nitida veste ami-
 ctus, in quæ concionem pro-

gressus, partim sciēte & dexteriter, partim verò asperius
 quam philosophica requirebat professio, respondit. Etes
 nim ad hoc quod nunquam sacrā fecisset Minerus: Nul-
 la vos capiat admiratio, inquit, viri Athenienses, si prius

Αἰδοῦν αὐτὸν ἢ παρ' ἐμοῦ θυ-
 σίῳ μὴ ἐπιλάβαινον. πρὸς δὲ
 θάττον τὸ ἔμυσθαι, ταύ-
 τιν ἐφ' ἡλφ' ἰδὼ ὡστὶν, ἢ μὴ
 κοινῶν ἴσα σφίσι τῆς τελευτῆς,
 ὅτι ἄρτι φασὶν ἢ τὰ μυσθῆ-
 εια, ἢ σιωπῆσαι πρὸς τοῦ μη-
 δεῶ μιν ημεῖς, ἀλλ' ἄρ-
 πρὲψέ αὐτὸς ἢ ὀργίζω. ἄρτι
 καὶ ἀπ' αὐτῶν αὐτὰ ἐξαγορεύ-
 σην ὑπὸ φιλανθρωπίας. ὡς
 τοῦ Αθλωατος, ἢ δὴ λίθος ἐπ'
 αὐτῷ ἐπ' τῶν ἡρώων ἐχούσας
 πρὸς αὐτῶν καὶ ἰδέας ἡνέθεα
 αὐτίκα, ἢ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἀρξα-
 μύς τιμῶν ἢ ἀπ' αὐτοῦ, καὶ
 τὰ τελευτῶν θάνατον. καὶ
 τοῖς ἀπὸς, ἐπ' ἀρχῇ ἢ πρὸς αὐ-
 τοῦ λόγου, πρὸς ἡρώων ἐχούσας
 τὸ ὑπομῖν ἀνδρῶν ἢ ἡρώων,
 Αθλωατοῖ, ἐμὲ ἢ ὀργίζω ἢ ἡρώων
 φαντασίαν, ἢ μὴ ἢ ἡρώων
 καὶ ἀπὸς τῶν τὸ ὑπομῖν
 ἐκ ἐκείνου ἢ ἡρώων. βέβαιον δὲ
 ἢ ἡρώων πρὸς αὐτῶν ἢ ἡρώων
 ἢ ἡρώων

autē statim initio orationis ad illos habitū, asperiore pro-
 mio usus est: Viri enim, inquit, Athenienses, cum me festis co-
 ronatiū videatis, quum me iam sacrificatis et etenim antehac
 nunquam litastis. Quaedam verò quæ ab illo acutè pariter et
 urbanè dicta animaduertit, volo deinceps subiungere. Opti-
 mum

illi inquam sacrificauerim,
 nequaquam enim illam sa-
 cris per me oblati egere
 existimabam. Adsecundam
 verò accusationis pariem,
 nempe mysteriorum, eam
 dixit subesse causam quò mi-
 nus cum illis festiuitatis par-
 ticeps fuisset hætenus: quòd
 si mysteria, inquit, praua et
 friuola comperisset, apud
 nondum initiatos non ta-
 cuisset, sed ipsos ab orgijs
 celebrandis quersos fecisset:
 sin bona, rursus huma-
 nitate adductus, omnibus
 expositurus erat. Ita Athe-
 nienfes qui iam aduersus il-
 lum lapides sustulerant, ga-
 luitum mitem erga eundem
 et placidum animum indue-
 runt, atque ex illo eum co-
 perunt habitis honoribus
 reuereri quoque et colere:
 postremum verò admira-
 tione etiam prosequi. Ille

ἔμαχ' ἀσείως ἐπ' αὐτ' κληγ-
 μένων, ἀρξάδων ἢ ἀπ' Φαβο-
 εἰν ἑαλόν, καὶ ὡς πρὸς ἰκῆ-
 νοῦ ἔπειν, καὶ ἢ ὁ Φαβοῦρι-
 οῦ ἑκείνας τινὲς, ὡς ἐν γέ-
 λωσι ποιοῦσι τὰς ὀμιλίαις αὐτῶν,
 ἢ μάλιστ' ἐν αὐταῖς μελῶν,
 τὸ ἐπικλυασμῶν σφῶδρα,
 ὡς ἀγγυρὸς καὶ γλωσσῶν, καὶ
 οὐλοῦσά ἡνῆσα πρίπορ, προ-
 σιλῶν ἡρώτα ἢ Δημόναξ-
 τα, τίς ἄν, κληῶσιν τὰ αὐτῶν;
 ἄνθρωπος ἔφη, ἐν ἰσάπαι-
 τα ἔχων τὰ ὄτα, ἐνεκμῆν δὲ
 ἢ ἑρῆσθ, καὶ ἰρωτῶν ὅτι, τίνα
 δὲ καὶ ἰσάπαιτα ἔχων, ὦ Δη-
 μόνναξ, ἐν παιδὸς ἐς φιλοσο-
 φίας ἡκείας, ὄρχης, ἔφη, ἀπο-
 τι δὲ ποτὶ ὁ αὐτὸς προσιλ-
 θῶν, ἡρώτα τὸν Δημόναξ ἵα-
 τίνα ἐμῆσιν ἀσάφιστα μάλ-
 λων ἐν φιλοσοφίᾳ ὁ δὲ, τίς
 γάρ σοι ἔπειν ὅτι φιλοσοφῶς
 καὶ ἀπιδρῶν ἦδη, καὶ αὐτῶν ἡ-
 δὲ μάλα ἰγίλασθαι. τῷ δὲ ἰ-
 ραῖσθαι, ἔφη ὅτι, γὰρ
 ἰκῆσθαι ἔφη, γὰρ οἶόν μοι
 εἶν ἰσάπαιτα, ἀ σὺ ἄν τῷ πῶς
 εἶ με φιλοσοφῆσαι. Et cum di-
 cto abiens, risit apud se valde
 suaviter. Illo verò interrogante
 quid esset quòd rideret, De-
 monax: Perridiculum, inquit,

mum autem factu videtur,
 vi^k à Phaurimo, & ἢ qui quæ
 ad illum dixit, exordium faci-
 ciam. Postquam enim Pha-
 uorinus à quodam audisset,
 suas dissertationes à Demos-
 nacte haberi ludibrio, ma-
 ximè verò membrorum in il-
 lis nimium fractas delicias,
 ingenerosam & multebrem
 molliciem, ac philosophiæ
 minimè congruentem: accessit
 Demonactem, interrogavitq;
 quisnam esset à quo substan-
 naretur: Homo, inquit, cui
 aures sunt deceptu diffici-
 les. Occurrente verò quodā
 Sophista, atq; interrogante:
 Quibusnam viaticis instru-
 eius, ὁ Demonax, à puero
 ad philosophiam accessisti?
 respondit, Testiculis. Alio
 tempore cum semel idem
 ille accessisset, quasiuit ex
 Demonacte, quàm philoso-
 phiæ sectam præ alijs stu-
 diosius amplecteretur: Quis
 verò, inquit, te certum fe-
 cit me philosophari? Et cum di-
 cto abiens, risit apud se valde
 suaviter. Illo verò interrogante
 quid esset quòd rideret, De-
 monax: Perridiculum, inquit, hoc
 mihi visum est, tu à barba
 NN 5 philo-

ζων^Θ ἀξιοῖς λείνεται τὸς
 φιλοσοφώτας, αὐτὸς πάρα
 ἄνευ γὰρ. τὸ δὲ Σιδωνίου
 ποτὲ Γρηγοῦ Ἀθηνῶν ἐνδο-
 κιμοῦν^Θ, λέγον^Θ ἵππῳ
 αὐτὸν ἵππυρὸν ἵνα τοῦτο, ὅτι
 πάσης φιλοσοφίας υπέρτα-
 τος, ἢ χέρσον δὲ αὐτὰ ἐπ' αὐτῶν,
 ἔλεγε. ἰὰρ Ἀριστοτέλης με-
 λαῆ ἐπὶ τὸ Λύκειον, ἔψομα·
 ἄρ Πλάτων ἐπὶ τῷ Ἀκαδη-
 μίᾳ, ἀφίξομα· ἄρ Ζήνων
 ἐπὶ τῷ Ποικίλῳ, ἀπὸ ψα-
 ἄρ Πυθαγόρας μελαῆ, οἰσπύ-
 βρομα· ἀναστὰς οὖν ἐν μέσῳ
 τῶν ἀκροσμεῶν οὗτ^Θ, ἔφη
 προσεπὶ τὸ ὄνομα, μελαῆ σε
 Πυθαγόρας. Πύθων^Θ δὲ τι-
 ο^Θ, τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ἐν-
 παρύφω ντανίσκω ἰραῶν, ἐ-
 ρισχιλοῦν^Θ αὐτὸν, προτῆ-
 νον^Θ ἰράτημά τι Γρηγοῦ
 κέρ, καὶ μελῶν^Θ ἀπ' αὐτὸν τὸ
 συμπλοισμὸν τῶν λόγων, ἔφ,
 ἔφη, οἷσα τίνοι, ὅτι παρ' αὐ-
 νη. ἀγανακτῆσαντ^Θ δὲ ἰ-
 κέρν ἐπὶ τῷ τῆς ἀμφιβολίας
 σκώματι, καὶ σιωπαλι-
 κεντε, iubenteque ut syllogismi solutionem diceret: Vnum,

philosophantes iudicandos
 esse existimas, ipse barbani
 non habens. Sidonius autem
 rhetor cum Athenis celebris
 & clarus haberetur, ac alia
 quando de se eiusmodi pu-
 blica oratione decantaret
 encomium, quod totius phi-
 losophiæ peritus esset, nec
 minus dicendi facultate ea
 posset exequi quæ diceret:
 Etenim, inquit, si Aristote-
 les ad Lyceum me vocavit,
 sequar: si Plato ad Acade-
 miam, veniam: si à Zenone
 ad porticum Variam pro-
 uocabor, nihil eunclatus
 præstò ero: si Pythagoras
 me accersuerit, silebo. Sur-
 gens itaq; è medio audito-
 rum Demonax: Heustu, in-
 quit, vocat te Pythagoras.
 Cæterum Pythone quodam
 eorum qui fuerant è Ma-
 cedonia splendide & ni-
 tide culti, iuvene formoso
 subsannante illum, ac quæ-
 stionem sophisticam propo-
 nente, cum ego ille stomachan-
 si animo indignaretur propter scommatis amphiboliam,

ἰανθός, αὐτίκα βιμάδα τὸν
 ἄνθρωπον ἐπιδείξατο. ὁ δὲ οὖν ἕλ-
 λωτίρ' ἄνθρωπος· καὶ ἴδ' ἄνθρωπον
 ἕξας, ἐπέειπε τῷ ἀθλητῆσι κα-
 ταγοσάδης ἦν αὐτῷ, ὅτι ἐ-
 δῶτα ὄφθην ἀνθρώπων ἀμυ-
 γρόντες, Ολυμπιονίκους ὄντας,
 ἐπ' αὐτῶν αὐτῶν ἄς τὼ λε-
 φαντῶν διδῶ, καὶ ἄμα ἐρρόν.
 οἱ μὲν παρόντων ἡγανάνκων.
 ἄς αὐτὸς ἕκαστος τῶν ἡμι-
 κλητῶν, καὶ ἐλθὼν ἐπὶ τὸν ἀνθρῶ-
 πον πατρὸς ἔνευ· ὁ δὲ Δημόναξ,
 μηδ' ἀμύνας, ἔφη, ἄνθρωπος πρὸς
 τὸν ἀνθρώπων, ἀπὸ τῶν
 ἰατρῶν, ἐπέειπε ποτὶ καὶ χυ-
 σὼν δαυτηνίον, ὁ δὲ βα-
 δίσαν ἔειπε, γραμμῆτιον
 ἐν ἀγορᾷ προτιθείς, ἕξισ
 τὸν ἀφ' ἑσάντα, ὅσιν ἐν
 τῷ δαυτηνίῳ ἀσπότης, ἦ-
 κεν, καὶ ἐπόντα ὀλητῶ αὐτῷ,
 καὶ διδοῖν καὶ τύπον. ἀφρα-
 βάνην, ἡν οὐδὲ τις μερα-
 κιστοῦ ὄρωστος, αὐτὸς ἀφρα-
 κιστοῦ ἡγανάνκων. ἐπέειπε δὲ ὁ δὲ οὖν ὅ-
 γις ἔλαβεν, ἀπὸ τῶν, ὅσιν οὐ
 ἐπιήκει, venire, atque si illius pondus & gemmam & ty-
 pum recte indicasset, recipere. Venit ergo adolescens qui-
 dam formae honesta & amabili, qui se amisisse perhibebat. Ceterum cum nihil sani diceret: Abi, inquit, ὦ puer, ac

illi quae cominaretur. Statim ti-
 bi virum ostendami. ille in mul-
 tum visum effusus, interro-
 gavit adolescentem: Ergo
 virum habes? Quodam tem-
 pore cum quidam etiam athle-
 ta ab eo fuisset derisus pro-
 pterea, quod cum victor exi-
 iisset in Olympia, vestitu
 molli & florido amictus co-
 spiceretur: vultus ille lapi-
 de in caput incussit, adeo ut
 sanguis efflueret. Itaque qui
 aderant, indignantes factum
 graviter & molestè fere-
 bant, quasi unus ex illis
 fuisset percussus. cumque ex-
 clamarent ut ad Proconsu-
 lem iret: Nequaquam, in-
 quit, viri ad Proconsulem,
 quin multo magis eamus ad
 medicum. Dum aliquan-
 do obambulans annulum au-
 reum in itinere forte fortu-
 na reperisset: proposita in
 foro scheda, voluit eum
 qui amisit annuli dominus
 extitisset, venire, atque si illius pondus & gemmam & ty-
 pum recte indicasset, recipere. Venit ergo adolescens qui-
 dam formae honesta & amabili, qui se amisisse perhibebat. Ceterum cum nihil sani diceret: Abi, inquit, ὦ puer, ac

καὶ τὸν ἑαυτῷ λακτύλιον φέ-
 λαίη· τὸ δὲ ἦν ἐκ ἀφροδισι-
 κας· τὸν δὲ ἀφ' τῆς Ρωμαίων
 βουλῆς τις, Ἀθώγιον ἦδον αὐ-
 τῷ λέξας πάντων ἰσχυρῶν, θυγα-
 τριαν δὲ καὶ διακλασμέ-
 νον, πρὸς αὐτὸν ἔειπε,
 ὁ ἰμὸς ἦδον οὐδ' αὖτις καὶ ὁ Δημό-
 ναστος, ἑφ' ἡ, καὶ σὺ ἄξιός τ'
 καὶ τῆ μητρὸς ὁμοίος· ἢ δὲ λυ-
 γνὸν, ἐν ἄριστον δερματι οὐ-
 λοδοφροῦντα, ἐκ Ὀνόκρατον,
 ὅσπερ ἀνομιάζειτο· ἀπὸ Ἀρ-
 κισίλων καλεῖται ἡξίς· ἐρωτή-
 σαντος δὲ τινος, τίς αὐτῷ
 ἔρη τὸν δαίμονος ἐν δολκῆ.
 μόνον ἐν δαίμονος ἔφη τὸν
 ἰλαθέρων· ἰκένο δὲ φήσαν-
 τος, ποῦ δὲ ἰλαθέρων ἐν.
 ἀπὸ ἰκένο νομίζω, τὸν μὴ
 τε ἰλαθέρωνά τι, μήτε δολκῆ-
 τα· ὁ δὲ, καὶ πῶς ἄρ' ἔφη,
 τὸτό τις δούκτος; ἅπαν-
 τῶν ἦν ὡς τὸ πολλὸν τούτου δολ-
 κῶν μεθ' αὐτῶν· ἔφη, ἂν
 καὶ ἀνομιάζει τὰ ἄνθρωπων
 πράγματα, ἡνίοις ἄρ' αὐτὰ ὄ-
 τε ἰλαθέρων ἔτε φόβου ἄξια,
 fieri potest? omnes enim plurimum his seruitentes subiectioni su-
 mus. Atqui, inquit, si recto iudicio res humanas excusseris,
 haud dubiè easdem reperies neque spe neque metu dignas
 propte-

tuum ipsius annulum dili-
 genter obserua. etenim hunc
 non amisisti. Quispiam ve-
 rò è Romanis senatoribus cū
 Athenis illi filium suum iu-
 uenem supra modum formo-
 sum commonstrasset, effœ-
 minatum verò, & corruptum
 delicijs, dixissetq; Salutat te
 Demonax hic meus filius:
 Pulcher est, inquit, & te di-
 gaus, & matri non absimi-
 lis. Porro Cynicum in pel-
 le vrsi philosophantem, non
 Onocratum, quod illi no-
 men erat, sed Arcesilaum
 vocare dignatus est. Cū
 quidam ex eo quæsisset qui-
 nam illi felicitatis finis esse
 videretur: respondit so-
 lum cum esse felicem, qui li-
 ber esset. Illo autem subij-
 ciente multos esse liberos:
 Atqui hunc ego solum, in-
 quit, liberum esse existimo,
 qui neque sperat aliquid, ne-
 que perimefeit. Ille verò:
 Et quomodo, inquit, hoc

παυόμενον πάντων καὶ τῶν
 ἀνιάρων ἢ τῶν δεινῶν. Περὶ γὰρ
 νεὶ τῆς Πρατῆος ἐπιμύωντι ὅτι
 αὐτῷ, ὅτι ἐξέτατά σοφία, καὶ
 τοῖς ἀνθρώποις πειράσας καὶ
 λέγοντι ὅτι Δημόναξ ὁ λυσι-
 κῆς, ἀπικείνατο Περὶ γὰρ τῶν,
 ἐκ ἀνθρωπίνης. καὶ μὲν, καὶ
 φρονίμων τινα, περὶ τῆς ἀντι-
 πόδων ἀγλατόμορον ἀνασῆ-
 σαι, καὶ ἐπιφύειν ἀγαθῶν, ἢ
 δάξας αὐτῶν πλὴν ὅτι δα-
 τισιὰν, ἤριτο. τοῖς τῶν ἀρα-
 τῶν ἀντιπόδας εἶναι λέγεται, ἀλ-
 λά καὶ μάστιγος εἶναι λέγον-
 τῶν, καὶ ἐποδῶν ἔχον ἰσχυ-
 ρὰς, ὡς ἐπὶ αὐτῶν ἀπαντας
 ἀναπέθειν, καὶ παρέχειν
 αὐτῷ, ὅποσα βόλται μὴ
 θαύμασι, ἔφη, καὶ γὰρ αὐτὸς
 ὁμότιχον ἔμεινεν, ἢ ἂ βόλται,
 ἔπει πῶς τῶν ἀρτόπολων καὶ
 ὄψα μὴ δὲ μίαν ἐποδῶν, καὶ
 μικρῶν τῶν φαρμάκων πείθειν.
 τα αὐτῶν, δαυῶν μοι τῶν
 ἀρτων, ἀντιπόδων τὸ νό-
 μιμα, ὡς τὰ ἔτι ἐποδῶν δι-
 νάφρον. ἐπὶ δὲ Ἡρώδης ὁ
 νικῆς tantum incantationibus ac modico beneficio persuasu-
 rum ipsam ut mihi panem det. subobscurè moneiā innuens, æ-
 qualem cū incantationibus vim obrinentē. Cūm verò Herodes

propter eā quod et quæ do-
 leant, et iucunda sunt, iuxta
 finem capiani et euane-
 scant Peregrino autem, cui
 et Proteo cognomen fuit,
 obiurgante eum, quod ple-
 raque omnia naso suspende-
 ret, hominibus illuderet,
 dicensque Demonax, non viuis
 Cyncum. respondit: Pere-
 grime, non viuis hominem.
 Physicum quoque super Anti-
 podibus differentiam, surgens
 deduxit ad puteum, illique
 umbram aqua commostra-
 ta, quæ fuit: Nunquid tales
 confirmas esse Antipodas?
 Præterea quopiam magum
 se esse proficiente, habereque
 carmina efficacissima, qui-
 bus omnes homines impel-
 lere possit ac persuadere ut
 sibi quæcunque vellet ex-
 hiberent: Ne hoc tibi mi-
 rum videatur, inquit, ean-
 dem enim tecum artem exer-
 ceo: et si placet, ad pistri-
 cem me sequere, videbisque me

grauiter

πάντων, ἐπιβὰς τὸν Πολυδά-
 κην, πρὸ ὄρας ἀφ' αὐτοῦ θά, καὶ
 ἤξεν ὄχημα γαλγυνοῦ αὐτῷ,
 ἢ ἴππους παρὰ τοῦ αὐτοῦ, ὡς ἀνα-
 βουσιμῶ, καὶ δάπνον πα-
 ρασκευάσει, προσεθῶν, πα-
 ρὰ Πολυδάκην, ἔφη, κομίσω
 σοι τινὰ ἐπιστολήν. ἠόησεν ὁ
 δὲ κείνους, καὶ οἰήθηεν ὅτι
 κατὰ τὸ κοινὸν ἢ αὐτὸς τοῖς
 ἄλλοις σωπρήξει ὡς πᾶσι
 αὐτῷ, καὶ ἀπύνη. τί δ' ἔγωγε,
 Δημόναξ, Πολυδάκην ἀ-
 ξίους ἀτιπᾶσαι, ἔφη, ὅτι μὴ
 ἔστιν ἄλλο πρὸς αὐτὸν ἄλλα. ὁ δ'
 αὐτὸς ἦν περὶ τοῦ αὐτοῦ, καὶ ἔν
 σκότῳ ἰαυτῶν καθέβησαν
 πρὸς τοὺς ἄλλους, ἔλεγε μὰ τὸ θε-
 οῦ, καὶ δυνάσασθαι αὐτῷ ἀνα-
 γαγῆν τῷ πατρὸς τὸ ἔλεγε
 πορ, ἢ μόνον αὐτῷ τρεῖς τι-
 νας ἀνθρώπων ὀνομάσει,
 μηδὲν αὐτῷ πᾶσι περὶ τοῦ
 τας. ἐπὶ πολὺν ἢ κείνους ἐδοιά-
 σαν ὅτι, ἢ ἀπρὸς τοῦ. ὁ δ' ἔφη
 χεῖ τινα, οἷμα, ἢ ἄλλο τοῦ
 τῶν ἄλλων, ἔφη, ὡς γινώσκεις μόνον
 ἀφ' ὅρου ἢ πᾶσι νομίσας μη-
 δὲν αὐτῶν εἰς τοὺς ἄλλους,

graviter & peracerbe Polu-
 lucis immatura morte sub-
 lati obitium lugeret, velleq;
 currū illi iungere, ac equos
 præstare tanquam ascensu-
 ro, & cenam adornare: ag-
 gressus hunc Demonax: A
 Polluce inquit, epistolam
 tibi adfero. Caterum cum
 illi gauisus esset, putaretq;
 illum quoque alijs esse do-
 lori, dixit: Quid igitur, ὁ
 Demonax, sibi vult Pollux?
 Accusat te, inquit, quod ad
 illum abire cuncteris. Idem
 quendam alium filij sui mora-
 tem incōsolabiliter lugentē,
 ac tenebris semet occultan-
 tem accessit, seq; magum
 professus est, ac filij simu-
 lacrum ab inferis posse re-
 ducere, si tres tantum homi-
 nes illi nominaverit, quos
 nunquam ullius obitium lu-
 xisse certō compertum habe-
 ret. Cum ergo diu mulumq;
 secum hæsitaret, nec unum
 quidem, vi opinor, talem
 posset producere: ait tan-
 dem Demonax: O' ridicule, an te solum intoleranda mala
 perferre existimas, cum lucius expertem videat neminem?

Atqui

ἢ μὲν ἰακείνων καταχρησά-
 ῃς, τῶν ἢ τῶν οὐκ ὀμιλῶν,
 πάντων ἀρχαίων καὶ ξηρῶν ὀνο-
 μασι χρωμένων ἐν ἰστορίῳ ἱρω-
 τηθέντι ἢ αὐτῶν λόγον τινα,
 καὶ ὑπεραπικρῶς ἀρκεῖνεντι,
 ἰδοὺ μὲν σε, ἔφη, ὦ ἰταῖρε, οὐδὲ
 ἠρώτησα, σὺ δὲ μοι, ὡς ἐπ' Ἀ-
 γαμέμονον ἢ ἀρκεῖνεν. ἢ
 πόντ' ἢ τί τιν' ἢ τῶν ἰταῶ-
 ρων ἀπίμων Δημόναξ ἢς τὸ
 Ἀσκληπιῶνον, καὶ προσεξέθε-
 μεθα ὑπὲρ τῶν ἰδ. πάντων, ἔφη,
 κωφῶν ἢ τῶν Ἀσκληπιῶνον,
 ἢ μὴ δὴ οὐκ ἰακείνων ἢς
 μὲν ἐνχομένων ἀκείων ἰδῶν
 ἢς ποτε δύο τινὰς φιλοσό-
 φους, ἡμεῖς δὲ ἀπαιδευτές,
 ἢ ἰσχυρῶς ἰεῖσαντας καὶ τὸν
 μὲν ἄτοπα ἰρωτῶντα, τὸν
 δὲ ἄλλο πρὸς λόγον ἀρ-
 κεινόμενον ἢ δοκῆ ἢ μῆρ,
 ὦ φίλοι, ἔφη, ὁ μὲν ἔτερε
 τότῳ, πρῶτον ἀμύλαρον, ὁ
 δὲ αὐτῶν ἰόσκινον ἢ ποτιθε-
 να Ἀγαθοκλῆς ἢ τῶν πει-
 πατητικῶν μίγα φρονοῦντ',

ὅτι

illorum hircum mulgere, alter autem illi cribrum suppo-
 nere? Agathocles verò Peripateticus eum superbe ἢ info-
 lenter se ferret, ἢ arroganter iactitaret dialecticorum se
 solum

Atqui ἢ illos solè deridere
 solitus est, qui in sermoni-
 bus nimium vetustis ἢ pe-
 regrinis vocabulis vii cons-
 fuerant. Itaq; cum unum
 aliquando super oratione
 quadam interrogasset, ille
 plus quam Attice respondi-
 set: Ego quidem, inquit, ve-
 rice, nunc te rogavi, tu ve-
 rò mihi quasi Agamemnone
 regnante respondisti. Di-
 cente quopiam ex amicis,
 Abeamus, Demonax, in fa-
 num Aesculapij pro filij sa-
 lute oraturi: Vehementer,
 inquit, surdum existimaa
 Aesculapium, si nequeat nos
 nisi istic orantes exaudire.
 Cum aliquando vidisset duos
 philosophos egregiè rudes
 ἢ indoctos super quæstio-
 ne quapiam satis ridiculè al-
 tercantes, ac alterum absur-
 da quarentem, alterum verò
 ad rem nihil sane respon-
 dentem: Nonne videatur vo-
 bis, inquit, ὦ amici, alter

ὅτι μόνον αὐτός ἐστι, ἢ πρῶτος
 τῶν ἑλληνικῶν ἔφυγεν, καὶ
 μὴ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἢ πρῶτος
 τῶν, ἢ μόνον. ἢ δὲ μόνον, ἢ
 πρῶτος. Κεθῆγο δὲ Ἰταλικός,
 ὁπότε δὲ ἔμαθον ἃ τῶν
 Ἀσίου ἀπέειπε, προσβαίοντες
 παρὶ, ὡς ἀκατάστατον
 καὶ λυγρὸν καὶ ποικίλον,
 ἔπαθον τῶν ἐταίρων τινος, ὁρῶν
 τῶντα, ἔλεγεν αὐτὸν μίγα
 λαθάσμα ἔνδον, μὰ τὸν Δία, ἔ-
 φη ὁ Δημόναξ, ἢ δὲ μίγα. καὶ
 Ἀπολλόνιον δὲ ποτε τὸν Πυ-
 λώφορον ἰδῶν, μὴ ὡς ὡπλῶν
 ἔμαθον τῶν ἑλληνικῶν, ἢ
 δὲ ἀπὸ μεταπέμψαντος, ὡς
 ἐπὶ πειθαρχίας τῶ βασιλῆος οὐ-
 νιστόν. πείθειται, ἔ-
 φη, ὁ Ἀπολλόνιος, καὶ οἱ
 Ἀργοναῖοι αὐτῷ. ἄλλο δὲ
 ποτε ἑρμῆος, ἢ ἀθάνα-
 τῶν αὐτῶν ἢ ψυχὴ δὸκῆ ἔ-
 νοι ἀθάνατος, ἔφη, ἀπὸ ὡς
 πάντα. περὶ μὲν τοῖς Ἡρώδους
 ἔλεγεν ἀληθεῶς ἢ Πλάτωνος
 ναυαγῆσαν ἢ μίαν ἡμῶς ψυ-
 χὴν ἔχειν, ἢ ἢ ἔν τῆς αὐ-
 τῆς

solum & primum esse: At
 qui, inquit, ὁ Agathocles, si
 primus non solus: sin verò so-
 lus non primus. Porro autem
 Cethego viro consulari dis-
 gritate prædito, quo tem-
 pore per Græciam legatus
 abiret in Asiam, patri suo
 multa turpia & ridicula
 dicente & faciente, postea-
 quam ex amicis quispiam
 eadem vidisset, dixissetq;
 Cethegum magnum scelus
 esse: Per Iouem, inquit De-
 monax, neq; magnum. Idem
 cum aliquando conspexis-
 set Apollonium philosophū
 multis cum discipulis disce-
 dentem, commodum verò
 abibat accersius quasi di-
 sciplinarum nomine Regi
 esset conuersaturus: Acce-
 dit, inquit, Apollonius, &
 eius Argonaυτῆ. Alio au-
 tem quodam ex eo quærente,
 num anima illi immortalis
 esse videretur. Sanè immor-
 talis, inquit, sed ut omnia
 reliqua. De Herode dice-

bat verum dixisse Platonem affirmantem nobis haud v-
 nam saltem esse animam. Neque enim esse eiusdem animæ
 Regiæ

τῆς ψυχῆς Πυγίλαον, καὶ Πο-
 λυδάμην, ὡς συντας ἐστῆν,
 καὶ τὰ τοιαῦτα μυλλῶν. ἰ-
 τόλμησα δὲ σοφῆ καὶ Ἀθη-
 ναίων ἐρωτῆσαι δημοσίᾳ, ἢ
 περὶ ῥήσεως ἀκούσας· εἴ τι
 να αἰτίαν ἀπεκλείουσι τοὺς
 βαρβάρους, καὶ ταῦτα, ἕν-
 τῶν τελευτῶν αὐτοῖς καταση-
 σαμῆνον Εὐμόδου, βαρβα-
 ρου καὶ Θρακῆς ὄντος. ἰσθὶ
 δὲ σοφῆ πλεῖον μέλουσι αὐτῶ
 εἴ τι χεμῶντος, ἴφκτις τῶν φί-
 λων ὃ διδούκας, μὴ ἀναπρα-
 γμῆτος τοῦ σκάφους, ἵπδ ἐν
 χθόνων καταβρωσῆς; ἕξτα ἀ-
 γνήμων ἀρῆλυ, ἴφκ, δὲ κνῶν,
 ἵπδ ἐχθόνων καταδαδῶν,
 τοσοῦτος αὐτὸς ἐχθὸς κατα-
 φάων. ῥήτοι δὲ τι, κατα-
 κισα μυλλῆσαντι, σωρὸς ἐλινε-
 σην ἀσκεῖν καὶ γυμνάσιον.
 ἕνδ δὲ ἀπόντος, ἀείψα ἴμω-
 του λέγω ἀκότως τοίνω, ἴ-
 φκ, τοιαῦτα λέγας, μωρῶ ἀ-
 κροατῆ χεμῶντος. καὶ μάντιν

δ

Regilam & Pollucem, ut
 tanquam viuentes epulis fa-
 scipiat, taliâque illi cura
 sint. Ausus est quoque ali-
 quando, Athenienses publi-
 cè interrogare, audita sa-
 crorum præfatione, quam
 ob causam excluderent bar-
 baros, præsertim cum eam
 mysterij festiuitatem con-
 stituisset illis Eumolpus,
 quem Thracem & barba-
 rum fuisse non ignorabat.
 Postea verò quàm illi se-
 mel nauigandum erat nea-
 golij gratiâ existente hys
 me, & iam nauem erat in-
 scensurus, dicit amicorum
 quispiam: An non pertime-
 scis, Demonax, ne nauis fra-
 cta atque subuersa à pisci-
 bus deuoreris? Atqui, inquit,
 perabsurdum foret metuere
 à piscibus depasiti, cum tot
 ipse pisces ante deuorauer-
 im. Cuidam rhetori vitio-
 sissimè declamanti consu-
 luit, ut frequenti exercitio

○ ○ semel

δε ποτε ἰδῶν, Δημοσίᾳ ἐ-
 πιμιθῶ μαντιόδορον, οὐχ
 ἔρω, ἔφη, ἐφ' ὅτῳ τῶν μιθῶν
 ἀπαυτῆς. ἂν γὰρ, ὡς ἀν-
 λᾶξαι τι διωάρῳ ὅ τῶν ἰπι-
 κηλωσμένων, ὀλίγον ἄ-
 τῆς, ὅπόσον ἄρ' αὐτῆς ἂ δ'
 ὡς ἀδουκῆ τῷ θεῷ, πάντα
 ἔσει, τί ἔνδρα ἄσαι ἢ μαντι-
 κῆς; πρῶτόν τιν' ἂν ῥῶ-
 μαίς ἐνσωματώσῃ ὅ κῆ τῶν
 ἐνὸντιον αὐτῷ μάχῳ πῆρ
 πᾶσι λαοῖν ἐπιδοξασθῶν, κῆ
 ὄρομηθῶν, πῶς σοι Δημόναξ
 μιμαχῆθῶ ἔδοξα; καὶ ὡς,
 ἔφη, ἄρ' ἐντινον τὸν ἀνίσχῳ.
 νιστῶ ἔχῃς. κῆ μὲν κῆ πῆρ
 τὰς ἀπόρου τῶν ἐρωτήσεων
 πᾶν ἐνσῶως παρδοκῶσαι.
 ἐρομῆς γὰρ τιν' ὅ ἐπὶ χλωασ-
 μῶ, ἀχιτίας μνᾶς ξύλων
 καύσαιμι, ὅ Δημόναξ, πῶς
 σαι μνᾶ ἄρ' ἑαπνοῦ γῆοινῶ;
 σῆσον, ἔφη, τῶ σποδῶν, κῆ
 τὸ λοιπὸν σᾶν, ἑαπνὸς ἐστῆ.
 Πολυβίο δε τιν' ὅ, ἑομιθῆ ἄ-
 παιδῶ.

semel publicitus mercedis
 gratia vaicinante conspe-
 cto : Non vided, inquit,
 quam ob rem mercedem exi-
 gas. Etenim si hoc nomine
 exigit, quasi queas ea que
 a Parci immobili consilio
 decreta sunt depellere, mo-
 dicum postulas, quantum-
 cunque tandem postulaveris.
 Sin omnia, quemadmodum
 Deo visum est eveniu-
 ra sunt, quid tua prestare
 potest vaicinatio? Senē ve-
 rō quopiam Romano benē
 corpulento, armatam illi
 pugnam aduersus ligneum
 palum susceptam common-
 strante, interroganteque:
 Quanto tibi feruore, ὁ Δε-
 monax pugnasse visus sum?
 magno, inquit: siquidem
 hunc ligneum habuisti ad-
 uersarium. Atqui ad intri-
 catas ὅ captiosas quæstion-
 culas acutē instructus erat.
 Interrogante enim quopiam
 ludibry gratiā. Si mille mi-
 nis ligna combussero, Demonax, quot minæ fumo cessuræ
 sunt? Pondera, inquit, cinerem, ὅ reliqua omnia fumus es-
 runt. Polybio autem, homine omnium fermē literarum rudi,
 elati

πωδιδύτης ἀνθρώπου, καὶ σο-
 λίκου ἐπόνου, ὁ βασιλεὺς
 μετὰ Ρωμαίων πωδιτάς τε.
 τίμησεν ἄθεός, ἔφη, Εἰλη-
 ῖα μάλλον, ἢ Ρωμαίων πω-
 ποιήσεν. ἰδὼν δὲ τινὰ τῶν
 ἐπαύρων, ἐπὶ τῷ πλάτῃ τ'
 πορφύρας μίγα φρονούτα,
 λέψας αὐτὸς πρὸς τὸ δεξιόν, καὶ τῆς
 ἰσθμίου λαδόμενος, καὶ λέ-
 ξας, ἔφη τὸτο μὲν οἶον σου
 πρόβατον ἰφύρα, καὶ λέγον-
 τὸν ἐπὶ μὲν λαδόμενος,
 ἄκνηστος ἄς τὸ ὑδαρσίον ἐμα-
 βλώα, καὶ ἠτιάσατό τις, ὅς
 ἀρδαιάσαια, ἐπὶ μοι, ἔ-
 φη, ἄνερ πᾶσι δὲ αὐτὸ πᾶ-
 σι θεῶν ἔμικρον, ἱερομῆδου δὲ
 τι, ὅποια νομίζας ἄνοι-
 τὰ ἐν Ἀδου, περὶ μανου, ἔ-
 φη, ἔκκεθ' ὅτι ἐπιστῆθ'. Ἀδ-
 μῆτος δὲ τινι, ποιητῆ φανῶς
 λέγοντι γραφῆσα μόνος
 χον ἐπιγράμμα; ὅπρ' ἐν τῆς
 ἑσθ' ἡκίαις ἐκείλων ἐπι-
 γραφῶν αὐτοῦ τῆ σήλη οὐ-
 χῆλον δὲ καὶ αὐτὸ ἀπῆρ.

Γοῖα

inepto poetæ dicenti se scripsisse Epigramma monostichon,
 quod testamento quoque suæ statuæ inscribendum mandā-
 tum, neque malum esse illud perhibenti:

elati tamen animi, arro-
 gantius iactante, Rex Ro-
 manorum civitate me dona-
 vit: Vinam, inquit, te ma-
 gis Græcum, quàm Roma-
 num fecisset. Rursus con-
 specto quopiam ex molliter
 & delicate conestitis, pro-
 pter purpuræ latitudinem su-
 perbiente, insolentiusque in-
 cedente, admoto ad illius
 aurem capite, apprehensâq;
 veste, & commōstrata: Fleus-
 tu, inquit, hoc ante te ovīs
 ferre solebat, & ovīs fuit.
 Cùm semel in balneis las-
 vans in aquam feruentem
 inscendere recusaret, ac quis-
 piam eundem meiculosum
 & parùm audacem accusa-
 ret: Dic mihi, inquit, num
 hoc ipsum pro patria passu-
 rus eram? Quærente ex eò
 quopiam: Qualianam, ὁ De-
 monax, in orco esse existi-
 mas? Præstolare, inquit, &
 inde literis missis tibi rescri-
 bam: Admeto verò cuidam

Γαῖα καὶ Ἀδαίτο Ἴνυτρον,
 βῆσ' ἄς θῆορ αὐτός. γιλά-
 σαι ἄπιν, ὅτω λαόρ ὄδιν, ὃ
 Ἀδμητι, τὸ ἐπιγράμμα, ὡς
 σι βουλόμην αὐτὸ ἴδην ἱπι-
 γυράφθαι. Ἰδὼρ δὲ τις ἐπι-
 τῶρ σκιῶν αὐτοῦ οἶα τοῖς
 ζήρουσιρ ἱπτικῶς γίνεσθαι, ἕ-
 ρητο. τί οὗτο, ὃ Διμήναξ
 ἃ Ἀμαθιάσας, Χάρων μὲν
 ὄρακιν, ἔφη. καὶ μὲν ὡς ἴδην
 κιδαιμόνιόν τινα Ἰδὼρ, τὸν
 αὐτὸν οἰκίτην μαστῶντα πᾶσι
 πᾶσι, ἔφη, ὁμότιμον σαυτὸ τὸν
 ἄλλορ ἀφαιώνων. Δανάης
 δὲ τιν' ὅ, πῶς τὸν ἀδελφόν
 Ἰκίτην ἔχουσι. λέειν, ἔφη ὃ
 ἢ ἃ Δανάη, ἢ Ἀπεισι θυγα-
 τήρ. μάλιστα δὲ ἱποκίτην τοῖς
 ὃ πρὸς ἀλήθειαν, ἀπὸ πῶς
 ἐπίδειξιν φιλοσοφοῦσιν. ἕνα
 τοῦ Ἰδὼρ κωκίον, τείδων
 καὶ καὶ σῆραν ἔχοντα, ἀντι-
 ὃ τῆς βασιλείας, ἡρώροκορ
 λεκράτοτα, καὶ λήγοντα, ὅτι
 Ἀντιόχους καὶ Κράτη' ὃ καὶ
 Διογέ.

Corpus humo tegitur, Ad-
 merus ad astra volavit:
 solutus in cachinnos, inquit,
 Adco elegans est, ὃ Adme-
 te, Epigramma, ut magno
 emerim illud iam miseris
 pium esse. Cum vidisset quis-
 piam crura eius taraca & ur-
 gida: qualia ferē senibus he-
 ri consueverunt, quae sunt ex
 eo: Quid hoc sibi vult, De-
 monax illi subridens: Cha-
 ron me momordit, inquit. In-
 iuitus semel Lacedamo-
 nium seruum suum flagris
 cadentem: Desine, inquit, ser-
 uo tuo similem te ostende-
 re. Puella quaedam, cui no-
 men erat Danae, fratri in
 iudicio litem intendente:
 Fratrem, inquit, in foro riuū
 facies. neque enim es Danae
 Acrisii filia. Magno verò at-
 que implacabili odio semper
 aduersus eos pugnabat, quos
 non iuxta veritatis ductum,
 sed ad ostentationem phi-
 losophari animaduerteter.

Itaque eum vidisset Cynicum, pallium quidem & peram
 habentem, caterum pro baculo supra modum fastuosè & ar-
 roganter vociferantē, dicentemq; Antisthenis & Cratetis ac
 Diogenis

Διογηνος ἔχ' ἡλιότης· μὴ
 ψάδου, ἔφη· σὺ γὰρ Ὑπε-
 ρίδου μαθητὴς ὢν τυγχέ-
 νας· ἐπὶ μὲν τοι πομπῶν τῶν
 ἀθλητῶν ἰῶρα λακομαχῶν-
 τας, καὶ παρὰ τὸν νόμον τὸν
 ἰναγάνιον, ἀντιῶσ παγε-
 κρατιάσιν ἀκρονόσας· ἐκ ἀ-
 παικότως, ἔφη, τοὺς κῶ ἀ-
 θλητὰς, οἱ παρομαρφεῶν τῶν
 λειοντας λαλοῦσιν, ἀσῶρον δὲ
 ἑξήκοντο ἀνδρῶν, καὶ ἀντιπύ-
 ρων, τὸ πῶς τὸν ἀνθυπαῶνα
 ἐρυμφορῶν, ἢ ἢ γὰρ τῶν πρι-
 τονυφῶν τὰ σέλην, καὶ τὸ σῶ-
 μα ὄνον. ἑωκίον δὲ τιν' ὅ-
 ἐπιλίθον ἀναβάν', καὶ αὐ-
 τὸ τῶλο καταχωροῦντ' αὐ-
 τῷ, καὶ ἄς λιναδίαν ἀβάν-
 λην', ἀγανακτίσας καὶ λα-
 τασπαδῶναι τὸν ἑωκίον κί-
 λῶσας, ἔμελλεν ἢ ξύλοισι σω-
 πρῖσθαι, καὶ οὐκ ἔσημιώσθαι,
 ἀπ' ὅτι Δημόναξ παρατυ-
 χῶν περὶ τὸ συγγνώμην
 ἔχων

Diogenis sum amulus: Cas-
 ue impudenter mentiaris:
 inquit: siquidem tu Hype-
 rida discipulus exiisti. Cum
 non paucos semel videret,
 athletas malè & ignauiter
 pugnantes, præterq̄ legem
 eifsem constituam, pro eo
 quòd Pancretatio decertans
 dum fuerat, mordicus se
 profescentes: Non iniu-
 ria, inquit, nostri temporis
 athletas concomitantes for-
 cijleones vocant. Neque il-
 lud dictum sale urbano ca-
 ret, ac mordacitatis expertus
 est, quo erga Proconsulem
 vsus esse fertur. Etenim v-
 nus ex his erat, qui crura tos-
 iumque corpus unguento so-
 lebat perungere. Porro au-
 tem quidam Cynicus eum in
 lapidem ascendisset, hoc in-
 psium in eo turpibus verbis
 accusauit, & tanquam ob-
 scenū & fœdè factum pro-
 brose calumniatus est, adeò

ut Proconsul inflammatus iracundia, Cynicum captum ab-
 riperi inberet, què aut fustibus contusus, aut exilio mulctatus
 rus erat. Verū cū forte fortuna interuenisset Demonax, depre-
 catus est Proconsulem, ut illi delicti gratiam concessa venia

ἔχων αὐτῷ, κατὰ τὴν περὶ
 ἡριον τοῖς κωμικοῖς παρρη-
 σίαν θρασυομένω. ἀπὸς
 τῷ δὲ τῷ ἀνθυπαίου νῦν μὲν
 τοῖ ἀφίμυ αὐτόν, ἀν δὲ ὕστε-
 ρον τοῦτόν τι τοῦ μῦθου, τί
 παθεῖν ἄξιός ἐστι, καὶ ὁ Δι-
 μῶναξ, δραπανοδύω τὸ τι
 αὐτόν λείπουσιν. ἀπὸ δὲ τι-
 νι, στρατοπέδου ἅμα καὶ ἐξ
 θνους τῷ μύθου πλὴ ἀρχὴν
 ἐμπιστεύει, καὶ βασιλέως ἐξ-
 ρομένω, πῶς ἂν τις ἀείσα
 ἄρξῃ ἀόρητι, ἔφη καὶ ὁ
 διὰ μὲν λατῶν, ποτὰ δὲ ἀ-
 κῶν, ἐρομένω δὲ τινι, ἢ καὶ
 αὐτὸς πηλοκώτας ἰδία, οἷα
 οὐδ' ἔφη, τοῖς μωροῖς τὰς με-
 λιστὰς τινὲν τὰ λυγρία; πῶς
 δὲ τῆ Ποικίλης ἀνδραγαθία ἰ-
 στῶν, πλὴ χάρα ἀπικκομῆς
 μωρ, ὅψι ποτε ἔφη Ἀθλοάας
 ἀκόντι χαλκῆ τειμνήναι τὸν
 Κωάγαρον, καὶ μὴ καὶ Ρο-
 φίνον τὸν Κυπερον, λίγω
 δὲ τὸν χαλκόν, τὸν ἔκ τῷ πε-
 ρπάτου, ἰδῶν ἐπὶ πολλῷ τοῖς
 Πιεπά-

faceret, cum hoc peculiari
 quadam dicendi libertate Cy-
 nicorum ausus esset. Ad qua
 ille ita respondit: In praesens
 quidem hunc tibi impune
 dimittam: ceterum si postea
 hac tale quippiam animi tes
 meritate ac linguae intem-
 perantia inductus designa-
 urit, qua poena afficienda
 erit? Ad quem Demonax:
 Sanè tunc illum inungi, seu
 dropace velli iubebis. Al-
 teri cui rex & castra & mas-
 gnum exercitum vna cum im-
 perio crediderat, querenti
 quaratione quispiam impe-
 rium quam optime admini-
 strare possit: Si ira, inquit, va-
 cauerit, & quamminimùm
 loquens, plurima audierit.
 Scisciantanti cuidam, num &
 ipse placenti desceretur:
 An tu igitur, inquit, apes
 existimas fatuis suos fauos
 concinnare? Apud portu-
 cum multa pictura & varia
 conspecta statua manibus
 mutila: Serò tandem, inquit,

Athenienses aenea imagine Cynigerum honestarunt. Atqui
 Rufinum quoque Cyprium, claudum illum dico, ex schola
 Peripat.

Παιπάτοις ἰνδιατείδουσα, ὁ
 δὲ δειν, ἔφη, ἀνασχωτό-
 τιρον χωλοῦ πειπατῆτηκῶ.
 ἐὰν δὲ ποτε ὁ Ἐπίκτητῶ ἔς
 πιτιμῶν ἕμα σιωθούλων
 αὐτῶ, ἔλαγίδαι γυωαῖα, καὶ
 παιδοποιήσασθαι. πρίπαρ γῆ
 καὶ τοῦτο φιλοσόφῳ ἀνδρῶ, ἔ-
 τιρον ἀνθ' αὐτοῦ καταλι-
 πῆν τῆ φύσε, ἐδουλικώτα
 τα πῆς αὐτῶν ἀπικείναδ.
 ἐκοῶ, ὁ Ἐπίκτητε, δός μοι
 μαν τῶν σαυτῶ θυγατέ-
 ρων. καὶ μὲν καὶ τὸ πῆς Ερ-
 ξιον τὸν Δεισοτικὸν ἄς
 γάρ αὐτῶν παγκάρισον μῶ
 ὄντα, καὶ μνεία λακὰ ἐρασό-
 ρων, τὸν Δεισοτικῶ, ἢ δὲ
 εἰματῶ αὐτῶ τὰς δεινα λα-
 τηροίας ἔχοντα Βρμῖν, ἔς
 φη, ἀληθῶς ἄξιῶ ἢ δεινα λα-
 τηροῖων. Ἀδλωαῶν δὲ σκε-
 πτῶν κατὰ τῆνον τὸν
 πῆς Κοενθίω, κατὰ σισαδαι
 θίαν

Peripatetica, cū multo
 tempore vidisset conuersa-
 tem cum Peripateticis: Claus-
 do Peripatetico, inquit, ni-
 hil est turpius, atque impu-
 dentius. Caterū cū Epi-
 ctetus quoque aliquando ob-
 iurgans ei consuleret, ut do-
 xore domum adducta, libe-
 ris procreandis daret ope-
 ram, affirmans & hoc viro
 philosopho non indecorum
 esse, aliter videlicet sui lo-
 co naturæ relinquere: festis-
 sime illi redarguto respon-
 dit: Da mihi igitur, ὁ Επῆ-
 κτε, unam filiarum tua-
 rum. Sed nec hoc quidem
 indignum memoratu esse vi-
 detur, quo Herminum Ari-
 stotelicum acerbè notauit.
 Etenim cū non ignoraret
 illum extremè malum esse,
 innumeræque flagitia desig-
 nantem: Aristotelem verò,
 eiusque decem categorias, quas
 predicamenta vocant Dia-

lectici, nunquam non in ore habuit: Sanè verò, inquit,
 Hermine, decem categorijs te haudquaquam indignū esse o-
 pinor. Atheniensibus quondam consultantibus quadā amula-
 tione erga Corinthios de singulari certamine congregientiū

βιαρ μονομάχων, προση-
 θάραι αὐτῆς· μὴ πρότερον,
 ἔφη, ταῦτα, ὡς Ἀθλιῶσι, ψυ-
 φισαθε, ἄρ μὴ τοῦ ἰκίου τῶν
 βωμῶν καθίητε. ἰαὶ δ' εἰς
 Ολυμπίαν ποτιῖδόντι αὐ-
 τῶν ἡλλῶσι ἀκόνα χαλκῶ ἰψη-
 φισαντῶ μνησῶμῶς ἔστω, ἔ-
 φη, ὡς ἄνδρῶν ἡλλῶσι, μὴ δό-
 ξητε ἰναδίσαν τοῖς προγόμοις
 ἡμῶν, ὅτι μίτη Σωκράτης, μί-
 τ' Διογῆρου εἰκόνα ἀνατελεῖς
 κασιν. ἡκουσθε δ' αὐτοῦ ποτι
 καὶ πῆς τῶν τῶν νόμων ἕμα-
 φερων ταῦτα λέγοντῶ, ὅτι
 λιθωάνουσι ἀρχεσοὶ εἶνα
 οἱ νόμοι, ἄρ τε ποικροῖς ἄρ
 τε ἀγαθοῖς γράφουσαι. οἱ μὲν
 γὰρ εἰ δικούται νόμων, οἱ δ'
 ἐπὶ νόμων, ἔδρ βελτίους γί-
 γνουσαι, τῶν δ' Ομήρου σι-
 χων ἕνα ἡδ' ἄλλισι, Κἀτθαν'
 ὁμῶς ὄτ' ἀρ γὰρ ἀνὴρ, ὃ τε
 ποτι ἀ ἰοργῶς. ἐπῆνα δ' καὶ ἔ
 Θερισίτην, ὡς λιωῖκῶν τινα
 ἀκμηζέρον, ἰρωτικῶς δὲ πο-
 τε τις αὐτῶ ἀρῆσχοι τῶν φι-
 λοσόφων, ἔφη πᾶν ἴδ' ἔθαν.
 μασσι,

notorem. Interrogatus, quis illi potissimum ex philoso-
 phis probaretur, inquit: Omnes equidem admiratione di-

constituendo spectaculo ac-
 cedens dixit: Ne prius hæc,
 Athenienses decernatis, quã
 misericordiam aram subverta-
 tis. Cum in Olympiam semel
 profectus venisset, illiq; Hes-
 lei arcam statuam erigen-
 dam decrevisset: Nequas
 quam hoc facietis, inquit,
 viri Hælei, ne maiores non
 stros probro officere videa-
 mini, cum neque Socrati, ne-
 que Diogeni statuam poni
 curarunt. Quin ipse præsens
 hæc illum ad Iurisperitum
 dicentem audiui, periculum
 esse ne leges omnes sint inu-
 tiles atq; superuacua, quodq;
 nec bonis nec malis rogen-
 tur. Etenim illi non egent
 legibus, ij verò per easdem
 nihilo sunt meliores. Ex Ho-
 mericis versiculis unum ex-
 elisimè calluit:

Strenuus ut segnis fatæ
 potiuntur eodem.

Laude profæqui solitus est
 Thersten, ut Cynicum quen-
 dam liberæ linguæ concio-

μισοί, ἐγὼ δὲ Σωκράτῃ μίση
 σέβω, θαυμάζω δὲ Διογένην,
 καὶ φιλῶ Ἀριστοποῦλον ἰδίου δὲ
 ἱεροδότηου δέοντα τῶν ἰκα-
 τέρ, ἄνοστον, ἄλυτον, ἔδλινα
 ἰνοχλήσας τι ἢ αὐτίσας, φι-
 λοις χέουσι, ἰχθῆρον ἔδλι-
 να ἔδλι πῶποτε ἰσχυκῶς. καὶ
 τοσοῦτον ἔρωτα ἔσχωρ πῆδς
 αὐτῶν Ἀθληαῖοι τι αὐτοί, καὶ
 ἅπασα ἢ Ἐκὰς, ὥς παριόντι
 ἰπξανισαομαι μὲν τοὺς ἄρ-
 χοντας, σιωπῶν δὲ γίνεσθαι
 παρὰ πάντων. τὸ τελευ-
 τῶν δὲ, ἡδὴ ὑπέρχει ὄν,
 ἄκλιτο, ἄς ἴω τύχοι, παρ
 αὐτῶν οἰκίαν, ἰδέσθαι, καὶ ἰ-
 κάθειναι, τῶν ἰνοικουώτων
 θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν ἔχον-
 μένων τὸ πρᾶγμα, καὶ τινα
 ἀγαθὸν δαίμονα ἠσθηλυ-
 θεῖα αὐτοῖς ἄς πῶ οἰκίαν.
 παριόντα δὲ αἰ ἀρταπόλι-
 σθῶ ἀνθᾶλλον πρὸς αὐτὰς,
 ἰκά=

u scente consenuisset, inuocatus in quamecunq; domum forui-
 to incidisset, in ea cibum sumebat, ac dormiebat. Quo nomi-
 ne earundem adium familia plurimum sibi gratulabatur.
 Demonactē viso Deum sibi ostensum esse existimans, aut a
 liquem bonum genium seu dæmonem in domum intrauisse.
 Prætereuntem verò pistrices certatim ad sese trahebant,

ἐλάση ἀξίῳσα παρ' αὐτῆς λαμ
 βάναυ τ' ἄρτον, καὶ τὸ ἄτυ-
 χίαρ' αὐτῆς ἢ δι' ἀνοχῆς ἔπιτο.
 καὶ μὲν καὶ οἱ παῖδες ὀπίσθας
 πρὸς ἑφρον αὐτῶν, πατέρα δὲ
 νομάσονται. σάσας δὲ ποτε
 Ἀθλάσιοι γρομένους, ἀσθ-
 θεν ἄς τῶν ἐκκλησίων, ἢ φα-
 νῆς μόνον, σιωπᾶν ἐποίησαν
 αὐτοῖς ὁ δὲ ἰδὼν ἦδ' ἠμυρε.
 γυμνάτας, ἔδην ἄπ' αὐτῶν, ἢ αὐ-
 τὸς ἀπυμάχην. ὅτι δὲ σιωπῆ-
 την οὐκ ἔθ' οἶός τε ἄν αὐτῶν ἐ-
 πικουρῆν, ἄπ' αὐτῶν πρὸς τοὺς
 παρόντας τὴν ἐναγώνιον τ'
 ἐκρήκων πόδα, Λάγα μὲν
 ἀγῶν τῶν καμίσων ἀθλοῦν
 ταμίαις, Κερὰς δὲ λαλῆ μν-
 εῖτι μίθων. Καὶ πάντων
 ἀποχόμενος, ἀπῆλθε τὸ βίβ,
 φάσθ' ὅς, καὶ οἱ αὖτ' ἀπ' τοῖς ἐνα-
 τυγάνοισιν ἐφάνητο ὀλίγον
 εἶπε πρὸ τῆς τεινυτῆς, ἔρομέ-
 νων τινὸς, περιταρῆς τί κρ-
 νόβας;

Iam finis est pulcherrimorum munerum.

Certaminis non differendum esse amplius.

Tempus monet:

ac discendens ab omnibus, hilario vultu diem suum obiit,
 quali semper obuiam venientibus conspectus est. Aliquan-
 to ante verò quam moriebatur, interrogante quopiam,

De se.

vnaquaque cupiens ut à se
 panem acceptaret : ac ma-
 gnam felicitatem sibi datam
 esse interpretabatur illa, à
 qua panem accepisset. Quin
 etiam pueri poma illi affe-
 re solebant, patrem hono-
 rificè compellantes. Glie-
 sceute aliquando inter A-
 thenienses discordia, per se-
 ditionem dissociatis civium
 animis, in concionem in-
 gressus est : cumq; tantum
 comparuisset, factò silentio
 discordantes compefcuit.
 Verùm cum penitencia du-
 ctos eosdem respuisse ani-
 maduerit, nullo adiecto
 verbo & ipse abiit. Cete-
 rum cum iam haud obcura
 re persentisceret se sibi am-
 plius auxilio esse non posse,
 dicta ad præsentem qua in
 certamine præcones uti so-
 lent clausula :

δουρας, μη̄ ποδων παραμονυτε,
 εφ' η̄ η̄ δ' οδ' μη̄ μεδ' αψδ. φασ
 μινσ δ' ινευς, τι οῡ εν̄ ᾱσ-
 χεδρ, θρον̄οις κη̄ νυσι βορᾱν
 πεθεβαια τηλικυτου ανδρ̄ος
 σωμα κη̄ μη̄ν εδερ̄ ᾱπορ,
 εφη, τῡβ, η̄ με̄κω κη̄ ο̄ρα-
 νω̄ν, λω̄οις τισι χε̄σιμ̄ ε̄σι-
 θασα. ο̄ι με̄ρ̄ τοι Αδλω̄οι κη̄ ε̄-
 θασαμ̄ ᾱν̄τ̄ δυμοσῑα με̄ρα-
 νοπρεπ̄ος. κη̄ επιποδ̄ επιρ̄θης
 φαρ, κη̄ τ̄ θ̄αν̄ορ τ̄ λιθιν̄ορ,
 εφ' ο̄ῡ ᾱβ̄δ̄, ο̄πο̄τε̄ λε̄ᾱμοῑ ᾱς
 παπᾱν̄ω̄ι, προσκῡω̄ου, κη̄
 ισιφ̄ αν̄ορ̄ ε̄ς τιμ̄ω̄ν̄ τ̄ ανδρ̄ος̄
 λε̄ᾱμοῑ ιερ̄ορ̄ ε̄ν̄ κη̄ τ̄ λι-
 θιν̄ορ, εφ' ο̄ῡ ικαθ̄ε̄ζ̄ε̄. επῑ μ̄ερ̄
 η̄ τ̄ω̄ ιν̄φορᾱν, εν̄ ισιρ̄ ο̄σις
 εν̄ αν̄λω̄τησι, κη̄ μᾱλιστᾱ τ̄ω̄ρ
 φη̄λοσοφ̄ωρ̄. ο̄ῡτοῑ μ̄ερ̄ τοῑ δ̄-
 ποδω̄τω̄ν, ικαμ̄ισορ̄ ᾱν̄τ̄ ᾱξει
 πε̄ς τ̄ορ̄ τ̄αφορ̄. τᾱῡτᾱ ο̄ν̄ιγα
 παν̄ εν̄ ποδω̄ν̄ απ̄εμνη̄μο-
 νουσα. κη̄ ισιρ̄ ᾱν̄ τ̄ε̄τωρ̄ το̄ις
 ανᾱνιω̄σκουσῑ νο̄ρ̄ισ̄θᾱς,
 ο̄πο̄τοῑ ικᾱν̄ ε̄ αν̄η̄ρ
 ινεῡε̄.

His humeri pheret̄ro, vsq; ad sepulchrum efferebant mor-
 tuum. Hæc nimium pauca ex multis super Demonactis vita
 percensere libuit, ex quibus haud difficulter coniecturam fa-
 cere licet legentibus, cuiusmodinam ille vir fuerit.

De sepultura verò quid im-
 peras? Ne vos hæc cura re-
 mordeat, inquit, sollicitas. et-
 enim scitor me sepeliet. Re-
 spondente autem illo, annon
 turpe foret & nefarium, si
 tanti viri corpus volucris
 & canibus dilaniandum ob-
 iiceretur? Atqui nihil ab-
 surdū est, inquit, si mortuus
 quoq; nonnullis animalibus
 utilitatem aliquam allaturus
 fuerit. Ceterum Athenien-
 ses magnifico funere elatum
 illum sepelierunt, multoque
 tempore eius obitum luxu-
 runt, ac sedem illam lapideā
 super qua, siquādo correptus
 lassitudine quiescere sole-
 bat, adorabant, fertis coro-
 nantes in honorem viri, exi-
 stimantesq; sacrum esse lapis-
 dem in quo sedisset. Circa
 funeris verò effereudi pro-
 curationem, nemo erat qui
 non accurrisset, maximè ve-
 rò ex Philosophis. Illi subie-

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

IN depingendo Demonaete philosophorum omnium
festiuissimo non alio quam in Alexandro Pseudomante
vius est Lucianus artificio, hoc est, limato & excul-
to. Sed in hoc perfectæ virtutis exemplum ostendit.
Quid enim fuit Demonaete ciuilius aut popularius,
qui tamerli philosophus esset, tamen à communi ho-
minum vita & sensu nulla vitæus intolenia aut phi-
losophica morositate corruptus non abhorruit. Com-
mendatur autem à patria, natalibus corporis exerci-
tatione & valetudine, studio & professione philoso-
phiæ, ab ijs quæ priuatim & publicè egit, amore & of-
ficio aliorum in illum, tum à morte & ijs quæ circa fu-
nus & sepulturâ acta sunt: Præter aut exordium à laude
ætatis suæ narrationem qua ad imitationē incitat iuue-
tutē, & perorationē aliam orationis partem nō habet.

*a BOEOTICVM Sostratū.] Sostrati Boetij fortassis me-
minis in quodam mortuorum dialogo, in quo habetur prædo, &
sua nequitia cōiunctus facinorū causam in fatum transfere, quē
in Alexandro Pseudomante inter sceleribus nobilitatos annu-
merat. Sostrati cuiusdam Sicyonij Pausaniæ in Eliaca lib. 8. me-
minis, qui cognomento dictus sit ἀργοχέαιρος, quòd colluctantes
summis digitis adprehenderet, neque prius dimitteret, quàm sese
victos faterentur, de quo Suid. etiam. Lucianus in Symposio vel
Lapithis Sostrati cuiusdam meminit, qui Cleodemi discipulus
fuit, cuius vxor ab ipso Cleodomo stuprata fuit. Nescio an hic A-
ristodemi frater fueris & inter memorabiles Græuaticos, de quo
Strabo lib. 14. Sostrati aut Gnidij Architecti Lucianus memo-
riam facit in lib. Quomodo his Historia scribenda sit, & in Hippia.
De quo etiam Strabo lib 17. & Plin lib. 38. c. 2. b Herculem.]
Id cognominis vulgo strenuus ac laborū tolerantissimis fuisse at-
tributū scribunt Varro, Plutarchus, Plinius, & Macrobius. Quæ
denominatio duvat adhuc apud Gallos, quoties viros fortes de-
corant c. Illois pedibus.] i. neuiquam in exercitatus, neq;
vidis Idem huc proverbio vsus est in Rhetorem præceptore, quo
vobis eos, quo nullis bonis de sciētijs instructi audaciter ad rhe-*

toricum manus accedunt. d Neq; summo digito attingerat.]
 i, leuiter & quasi negligentem. Ductū proverbium ab iis, qui unus
 tollentem extremis digitis, quasi d eis causa & perfectorē ad-
 iuuant. Hoc vsus est Cicerō pro alio & Iulianianus Institutio-
 num suarum lib. 4. vii. de publicis iudicijs, qui vltimus est. Vide
 Chiliarcum nostrum. e Socraticam ironiam.] Ab ἄρα-
 νια autem Socrates ἄρα distus est i. dissimulatur. Vtebatur en-
 nim (ait Cic. 1. Off.) subenter ea dissimulatione, quam Graci ἄ-
 ρανίαν vocant, quam ait in Africano fuisse Lelius. f Ipsa qui-
 dem peccata reprehendebat.] Hunc facienū modum sumo
 psrat ex Asiace Sophoclis: ἀλλ' ὠπιεῖ ἀρχῆς, ἀρχε: κὴ τὰ σέμ' ἔτη
 κήλαζ' ἀλέειν. i. Sed quibus ius imperandi habes, his impera, &
 illos castiga isfiusmodi honestis verbis. Annotat ibi Triclinius:
 ὠπιεῖ: φασίν, ἐπιζητά σε πηγή, ἔτω κὴ, κολάζω σε κολάσιν. E-
 πεί δὲ σὺ τῶν ἡ κήλασις Δι: λόγῳ λῶ, Δι: τὸ το πῆ σιμι δ' ἔ-
 τη κολάζω ἐκείνους φησὶ. i. Quemadmodum dicitur, i. i se iētis,
 ita & punio te punitione. Quia verò hic punio oratione fie-
 bat, ideo etiam, honestis verbis illos punire, dicit: Bene hoc scho-
 lion, sed ex quo tamen hoc vtilissimum præceptum sumpsimus,
 & diuturna obseruatione verum esse deprehendimus. g Exi-
 stimabat homini esse peccare.] Cuiusuis hominis est er-
 rare, nullius nisi insipientis, perseverare in errore, Verinus:

Errare est hominis, sed non persistere, sape

Optimus est portus vetere consilium. Iuuenal.

Sar. 8. Salomon Prouerb. 28. Sen. libr. 4. decl. 3. Pater, inquit,
 humanum est errare. h Rem omnium max. man in re-
 bus humanis amicitiam.] Ac cōd vi Lucian. alibi, ius pro
 imaginibus dicit: Amicitia sola, arma multa atque inexpu-
 gnabilia existit. Publus: Auxilia humilia, firma consensus fa-
 ciunt. i. Amicæ nunquam h'āstis.] Lutare enim vitē sacrifi-
 care est, & impetrare. Sueton. in Casare: Deum plurius hostijs
 testis non lutare non posset, intrant evisum sreta religione.
 & A' Phavorino.] In Phavorinum Aretatensem philosophum
 hac tria iactata sunt, vt miranda vixq; credenda, cum Gallus
 esset, scire Gaiē cum Etruchus, accusatum fuisse de adulterio:
 Postremò quòd cum Adriano imperatore similitatem gerens, vi-
 ueret. Huius aream statuam deiecerant Athenienses, vt hominis

(Casari)

Celari inimicissimi. Erant enim Athenienses Adriano Cæsare
 vestigales. Id posteaquam ei nunciatum est, nihil commotus, dicitur,
 vultus erat Socrati ab Atheniensibus aerea privari statua,
 quam bibere cicutam, contempsit statua iacturam, vita incolu-
 mi. Hunc quidam dicunt fuisse diſco. i. duplicis naturæ & cu-
 pōſedū seu maus virum & faminam. His Plutarchi habitus
 est emulus, cuius scriptorum copiam iniquo ferebat animo. Sunt
 qui vocant sophistam. Hoc fecit hominis studium singulare cir-
 ca rhetoricen & eloquentiam. Eius vitam descripsit Philostratus
 lib. 1. Sophistarum. l. Herodes grauter.] Atticus. Hu-
 ius Herodis Gellius, Spartianus, Pausanias & alij meminere, sed
 in primis Philostratus, qui eius vitam copiose in Sophistis con-
 scripsit. m. Strenuus & legnis fato.] uirtutis pro uirtute
 ut, per syncopeu uirt. β. Idem iam annotauimus in Charonte.
 ἐγγυς. Praeterit meū participij pro ἐγγυς, cum prothesis e, ver-
 bi ἐγγυ. Omnes promiscue moriendum est. Idem in Demosth.
 encomio : Omnes homines naturā morti obnoxij sunt, etiam si
 quispian conetur, se inclusum in caueam seruare.

ΟΝΕΙΡΟΣ Η Α.

λεπτερόν.

SOMNIUM, SEU

Gallus.

Erasmo Roterodamo interprete.

ARGUMENTVM.

HOC dialogo diuitiarum atq; potentiae incommoda
 molestiasque persequitur, ostendens quam contra
 tranquilla res paupertas sit, si modò sit sorte sua con-
 tenta. Facit autem hoc veluti collatione quadam. Nam
 in priore quidem parte dialogi Micyllus somnium ex-
 ponendo suum, Eucratis cuiusdam opulenti cœnas, di-
 uitias, luxum, & quaecunq; vulgò speciosa & expetenda
 videntur, extollit, adiecto etiam encomio auri, tum ab
 exemplis, tum ab effectu & usu & ceteris amplificato.
 In posteriore autem parte Gallus, qui ex Pythagora in
 auct transformatus, cum hero suo Micyllo colloquens
 introducit, diuitum cum priuatorum ac ciuium, tum
 regum atque potentum molestias, curas & pericula re-
 censet;